

KASUBI FRIENDS

NYHETSBREV NR 31

DECEMBER 2019

Maritas berättelse från besök i Uganda 1-14/10 och 1-15/11 2019

Den 1 oktober lämnade jag Sverige för ytterligare ett besök i Uganda, det 9:nde. Hade sällskap med Harriet, som är en ugandisk vän med en nybyggd skola i Mukono, 5 mil från Kampala. Harriet är pastor i pingstkyrkan i Huddinge. Som ugandier gör somnade hon ganska omgående. Mellan oss placerade sig Moshia från Eritrea och nu Lycksele. Hans berättelse om flykten från Eritrea via Jemen och upplockad av UNHCR som kvotflykting med destination Sverige, finns berättat om i mitt första veckobrev. Vaknade den 2 oktober till böneutroparen och vacker fågelsång kl 05.20. Vilade och packade upp plus förberedde lokal, projektor, mat m m inför styrelsemötet den 4 oktober.

På torsdagen besökte jag min stipendiat Shamim och Resty, som är ansvarig för de 34 HIV-barn vi tar hand om i vår skola. Resty är kontaktperson för barnen men gör ingen uppföljning utan förmedlar medel till Dirisa. Diskuterar om de även i fortsättningen kommer att ha barn placerade i vår skola. Det var roligt att se Shamim och höra hur hon har det i sin utbildning till sjuksköterska. Shamim in-formerade mig om att hon behöver vissa böcker i anatomi.

Styrelsemötet startade i tid, första gången på alla år. Jag pratar lite om hur viktigt det är att vi jobbar som ett team och inte hamnar i hierarkier med positionering som följd. Gick igenom agronomen Charles Kasujjas rapport från farmen, som delvis var lite kritisk beträffande planteringsmiss när man planterar bönor och majs ihop, kräver mindre avstånd än som skett. Emmanuelle farm manager får beröm för alla grisar 101 stycken. Mycket diskussioner följde om farmens produktion, som ska ge 7.2 ton majs per år samt 3,6 ton bönor - allt som behövs till mat i skolan. Beslutades att inköpa fler sprinkler för att kunna odla majs och bönor även under torrperioder.

Våra ekonomer presenterade en rapport om nödvändiga åtgärder både avseende skolan och farmen. Bra påpekanden, som de Dirisa ska jobba vidare med tillsammans med två konsulter. Den finansiella rapporten kunde vi inte godkänna då ekonomerna inte använt våra specifikationer som underlag. Vi har inte betalt allt än utan avvaktar den överenskommelse vi har angående utbildning och support m m. Vi måste få ordning på alla dokument för att få möjlighet att betraktas som en NGO, vilket innebär bl a mindre bankavgifter. Slut i huvudet kl 18 satt jag mig på rummet och åt en sandwich, sen sömn.

På lördagen möter jag Gloria, pastor i Busia, Kenya. Vi bestämmer oss för att gå till kyrkan och se ett bröllop. Fint värre med söta små brudnåbbar. Tillbringade hela dagen med Gloria, som hade mycket att berätta om hur det var att växa upp i en familj med 12

syskon. Har skrivit om det i min vecko-rapport. Sover dåligt på natten mot söndagen då det fullkomligt öser ned regn - är ibland skrämmande med vilken kraft det vräker ner. Lyssnar på musik på söndagen och läser på eftermiddagen samt middag med Gloria.

Går till skolan med Asuman och passerar Shamims mormor, som fortfarande lever i en total misär men gläds varje gång när jag kommer och berättar om hur bra Shamim har det i sin boardingskola. I området hälsar alla på mig och min kära vän Damalis dotter kommer fram. Mamman dog strax efter jag lämnat i mars 2019. Dottern har 7 barn redan och då pratade vi p-piller. Hon hade en p-ingång på armen, vilket kändes bra. Träffar Dirisa och går runt i skolan för att se om det hänt saker. Delningen i det stora klassrummet såg bra ut och alla hyllor i lärarrummet användes flitigt. Mattan på golvet lyste blå. I alla klassrum fanns stolar till lärarna. En ny förskollärare hade anställts så nu är de fyra, praktikanten syntes inte till. Alla barnen var glada och pigga, vilket är ett mått på om saker fungerar. Hittade endast några barn som vilade på g a dålig sömn eller sjukdom, madrasser finns till vila.

Informerade alla lärare om projektet lärare till lärare, som Jakob och Petra kommer att jobba med under juni månad 2020. Satsningen mottogs mycket positivt och vi utsåg några nyckelpersoner att ansvara för koordination av projektet samt vara mail-kontaktperson. Alla fick skriftlig information med vädjan om att svara på de frågor som jag skulle ha med mig tillbaka till projektet. Besökte Patricia, en stipendiat som blivit med barn. Vill träffa hennes pojkvän för att informera om att sponsorn satsat medel för att Patricia inte ska bli hemmafru utan få ett avlönat arbete. Avslutade skoldagen med att jag pratade med alla barnen om vikten av att utbilda sig för en bättre framtid.

Stipendiaterna Margret och Maria går en 2-årig utbildning hos nunnor St Elisabeths girls home. De utbildar sig till hotel mgmt/catering resp sömnad och design. Båda var väldigt positiva till utbildningen och lärarna trevliga samt alla undervisningslokaler höll hög standard. Mer om dessa två finns också i veckorapporten på nätet.

Självständighetsdagen 9/10 hålls det parader i Mbale, en del arbetar andra inte. Åker till Shamim och tvingar mig in i deras byggnad, dit inga föräldrar får komma. Känns helt fel, vilket jag inte kunde acceptera. Hon bor i ett rum med 4 personer 8m². Alla vaknar kl 5, sen dusch med kallt vatten 20 l dunk, 6.30 frukost = te + smal skiva, inte tillräckligt för att kunna studera enligt Shamim. Jag handlar både bröd, te, bindor m m. 87 sjuksköterskor och 65 barnmorskor studerar i samma klassrum - tala om disciplin, mer i veckorapporten.

Besökte Isaac Bakayana, vår advokat för att diskutera hur vi lämnar projektet om 2 år. Kom fram till att vi ska skriva en exit-överenskommelse innan oktober 2020 om hur det hela ska gå till. Alla i styrelsen har meddelats att vi nu anser att de ska ta över verksamheten själva fr o m 2022. Vi behåller ansvaret för stipendiaterna samt kommer att behålla ägandeskapet i farmen till 49%. Eftermiddagen åkte jag till Harriets skola i Mukono och åt middag tillsammans med henne och en god vän till familjen.

Apollonia, min vän sedan 2002, f d kvinnominister i Buganda Parlamentet, och jag åkte till farmen. Vi hade en bra dag på farmen och alla 101 grisar såg bra ut och Apollonia var imponerad över renligheten och hur välmående grisarna såg ut. Bra diskussioner med Emmanuelle, farm managern.

På lördagen åkte vi till Aristoch och köpte de böcker som Shamim saknade, dyrt 650:- för två böcker. Sen åkte vi till secondhand marknaden i Kasubi, där det fullkomligt väller in allt mellan himmel och jord som går att sälja. Vi köpte skor och stövlar till Shamim, tvål, olja m m. Shamim satt jag på en boda-boda = motorcykel till Lubaga hospital eftersom hon ville plugga.

Går till stipendiat Hajarrah och syster Harriet. Träffar mamman denna gång och får klart för mig att de har väldigt svårt att få ihop mat till familjen. Mamman sopar gator i stan och

tjänar 30 000 UGX i månaden, läs mer i veckorapporten. Likaså gäller för familjen som Sharon Nakitende lever i tillsammans med sina 6 syskon. För oss är det här ett problem eftersom man klarar inte skolarbetet så bra med tom mage. Som tur är får barnen mat i skolan Kasubi Secondary School.

På söndagen packade jag för min resa till Tanzania. Upptäcker då att i mitt pass har man satt in en annan persons multyentry visa (Jane Haddock). Då fick jag en chock och insåg att hur skulle jag komma in i Uganda igen med det passet. Slutade med att vi på måndagen fick åka till flygplatsen och böna om att de skulle ta ut personen i mitt pass plus sätta dit mitt multyentry visa. Allt gick bra men denna resa var allt annat än lätt. Jag fick efter många om och men och 400 mil träffa min mans tolk-familj i Masasi, besöka mitt barnbarns brevvän James i SOS Children village, samt se Torbjörns och Margaretas skola i Shinyanga. Att polisen stoppade oss överallt samt krävde 300 dollar för en felaktig uppgift på bilpappren m m kändes inte så bra men jag fick i alla fall se alla de byar som Olle jobbat i och det kändes fantastiskt bra och jag tror att Olle var med mig då.

På väg hem från Tanzania får vi ett meddelande om att grisarna insjuknat i något konstigt, de dog en efter en. Organ hade lämnats till Makerere laboratorium och veterinär hade varit på plats. Vi åkte till farmen när vi kommit tillbaka och möttes av en helt tom grisstia plus en död gris liggandes utanför den gamla grisstian. Kunde vi klara de 70 3-månadersgrisar vi fortfarande hade? Gick tyvärr inte då grisarna drabbats av Afrikansk svinfeber. Vilken olycka och stackars farmmanagern var helt förstörd. Det här viruset är obehandlingsbart. Nu fick man tänka så här - ett engelskt uttryck THIS TOO WILL PASS.

Just nu har vi restriktioner om att inte starta upp grisfödning förrän två månader har gått. Innan dess ska desinficering av allt ske plus inspektion av veterinären igen. Ingen vet var smittan kommit ifrån men en sak har vi lärt oss. Vi måste betrakta grisuppfödningen som en fabrik med de steg och mått som måste till avseende biosäkerhet och restriktioner på klädsel m m vid besök. Det kan nämligen vara så att en köpare har haft smittan med sig in till grisarna vid köp. Blir inte tillåtet i fortsättningen för någon att komma in i stierna, endast farmmanagern och ansvarig för mat till grisarna.

Vi avslutade min vistelse med ett styrelsemöte där vi enades om att nu visste alla vad som gällde och vi skulle arbeta i team tillsammans för att åstadkomma ett bra 2020. Resterande delar får ni läsa i mina veckorapporter.

Nu närmar sig julen och vi har en önskan om att få in medel i vår stipendiefond, som ska gå till flickornas yrkesutbildning. Som vi tidigare sagt kostar utbildningarna väldigt mycket och just nu har vi tre stycken stipendiater, som har strålande resultat och vill bli läkare.

ETT VARMT TACK FRÅN ALLA ELEVER OCH LÄRARE I KASUBI MED EN TILL ÖNSKAN OM EN GOD JUL OCH ETT GOTT NYTT ÅR

STORT TACK FRÅN KASUBI FRIENDS STYRELSE

Anders, Jakob, Torbjörn

Petra, Lisbeth, Annelie, Marita